

Förstainstansrätten, som inte har till uppgift att tolka fransk lag, utan endast i förekommande fall tillämpa den, har begått ett uppenbart fel då rätten har gjort bedömningen att parlamentets ståndpunkt — att det var möjligt att ingå avtal med taxichaufförerna utan att detta skulle medföra att dessa skulle bryta mot den franska lagstiftningen — var "trovärdig". Förstainstansrätten borde ha fastslagit att parlamentet har avstått från att ta någon som helst kontakt med franska myndigheter för att inhämta upplysningar, eftersom parlamentet har hävdat att det var myndigheternas uppgift att kontakta parlamentet och taxichaufförernas uppgift att respektera lagstiftningen då kontraktet fullgjordes, utan att ta hänsyn till att anbudsinfördran resulterade i en överträdelse.

- Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter (otillräcklig motivering).
- Felaktig bedömning av grunden att det föreligger diskriminering.
- Eftersom det framkom nya uppgifter genom svaromålet, hade A.I.C.S. stöd för sin begäran att förstainstansrätten skulle fastställa att villkoret i meddelandet om tre års erfarenhet hade åsidosatts, och denna grund borde ha prövats av förstainstansrätten.
- Eftersom det är visat att parlamentet har inrättat en olaglig arbetsform till förmån för taxichaufförerna och till skada för A.I.C.S., som bedriver limousinverksamhet och därmed har möjlighet att lämna anbud, har institutionen ådragit sig skadeståndsansvar gentemot A.I.C.S.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tarkastuslautakunta av den 31 maj 2000 i målet Päivikki Maaheimo

(Mål C-333/00)

(2000/C 335/56)

Tarkastuslautakunta begär genom beslut av den 31 maj 2000, vilket inkom till domstolens kansli den 11 september 2000, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet Päivikki Maaheimo beträffande följande frågor:

Omfattas stödet för hemvård av barn, som beviljas i enlighet med laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta (lagen om stöd för hemvård och privat vård av barn) av gemenskapsrättens tillämpningsområde i egenskap av familjeförmån i den mening som avses i artikel 4.1 h i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpning av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen⁽¹⁾, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3427/89 av den 30 oktober 1989?

- a) Om frågan besvaras jakande, medför artiklarna 73 och 75 i förordning nr 1408/71, med beaktande av artikel 10a i samma förordning och med hänsyn till att den finska lagstiftningen inte anges i bilaga IIa i förordningen, att stödet för hemvård av barn skall utbetalas för ett barn till en anställd som tillfälligt utsänts till en annan medlemsstat, även om det villkor avseende faktiskt bosättning som finns enligt den nationella lagstiftningen inte är uppfyllt, vilket får som följd att det inte är möjligt att göra det val mellan en kommunal daghemsplats och stödet för hemvård av barn som anges i lagen alternativt att detta val faktiskt inte har gjorts?
- b) Om stödet för hemvård av barn inte omfattas av gemenskapsrätten i enlighet med de ovannämnda bestämmelserna, finns det andra gemenskapsrättsliga bestämmelser som medför att betalning till en annan medlemsstat skall göras i det fall som anges i punkt a)?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 57).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberste Gerichtshof der Republik Österreich av den 26 januari 2000 i målet mellan Republiken Österrike och Martin Huber

(Mål C-336/00)

(2000/C 335/57)

Oberste Gerichtshof der Republik Österreich begär genom beslut av den 26 januari 2000, vilket inkom till domstolens kansli den 14 september 2000, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Republiken Österrike och Martin Huber beträffande följande frågor:

1. Har rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven, EGT L 215 av den 30.7.1992, s. 85 (svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 161) antagits på ett giltigt sätt?
2. Omfattar ett beslut om godkännande av ett program enligt artikel 7 i förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven även innehållet i de program som medlemsstaterna lagt fram för godkännande?

3. Skall ett sådant beslut även anses riktat till jordbrukare som ansöker om stöd enligt detta program och är den form av delgivning som valts tillräcklig, särskilt med avseende på medlemsstaternas skyldighet att i lämplig omfattning underrätta jordbrukaren, för att beslutet skall vara bindande för dessa jordbrukare och för att de motsvarande bidragsavtalen skall vara ogiltiga?
4. Kan en jordbrukare, oberoende av innehållet i det program som kommissionen godkänt enligt förordning 2078/92, förlita sig på medlemsstaternas förvaltningsmyndigheters meddelanden på så vis att dessa utgör hinder för återbetalningskrav?
5. Står det medlemsstaterna fritt att inom ramen för förordning 2078/92 genomföra program i den mening som avses i förordningen genom antingen privatekonomiska åtgärder (avtal) eller myndighetsåtgärder?
6. Vid bedömningen av förenligheten med gemenskapsintressena av inskränkningar i återkravsmöjligheterna på grund av skydd för berättigade förväntningar och av rättssäkerhetsskäl, skall endast de aktuella åtgärderna beaktas eller skall så även ske avseende andra befintliga möjligheter till återkrav som är särskilt förmånliga för gemenskapsintressena?

Överklagande, ingivet den 14 september 2000 av Volkswagen AG, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 6 juli 2000 i mål T-62/98: Volkswagen AG mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-338/00 P)

(2000/C 335/58)

Volkswagen AG har den 14 september 2000 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 6 juli i mål T-62/98: Volkswagen AG mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av advokaten Rainer Bechtold, advokatbyrån Gleiss Lutz Hootz Hirsch, Stuttgart, delgivningsadress: advokatbyrån De Bandt, Van Hecke, Lagae & Loesch 4, rue Carlo Hemmer, 1011, Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. upphäva förstainstansrättens dom (fjärde avdelningen) av den 6 juli 2000 (mål T-62/98)⁽¹⁾ och ogiltigförklara kommissionens beslut av den 28 januari 1998 (ärende IV/35.733-VW),

2. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förstainstansrätten och i domstolen.

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av artikel 81.1 EG (tidigare artikel 85.1 i EEG-fördraget)
  - Förstainstansrätten har med orätt ansett att förhållandet att försäljningen utanför koncessionsområdet endast kunde beaktas till den del den understeg 15 procent av försäljarens sammanlagda försäljning, vid beräkningen av bonusen, var oförenlig med artikel 81.1 EG. En försäljare som säljer ett fordon till någon utanför sitt koncessionsområde har såväl vad avser själva försäljningen som efterköpservice mindre kostnader än när han säljer ett fordon inom sitt koncessionsområde. Begränsningen av bonusen är avsedd att kompensera en ekonomisk fördel och bonusregeln har alltså inget konkurrensbegränsande "syfte" och inga konkurrensbegränsande "verkningar". I motsats till vad förstainstansrätten har ansett hade 15-procentsregeln i vilket fall som helst undantagits från tillämpningsområdet för artikel 81.1 EG genom förordning 123/85. 15-procentsregeln har sin grund i försäljarens särskilda ansvar för sitt koncessionsområde.
  - De "begränsade leveranserna" till den italienska marknaden som förstainstansrätten har lagt till grund för sitt avgörande utgör en ensidig åtgärd och omfattas därför inte av kartellförbudet i artikel 81.1 EG. De restriktioner som förstainstansrätten har fastställt hade i intet fall återförsäljarnas stöd och var, om de överhuvud taget existerade, av ensidig karaktär.
- Åsidosättande av förordning nr 17
  - Omständigheten att 15-procentsregeln har beaktats vid beräkningen av böternas storlek strider mot artikel 15.5 a i förordning nr 17: under den tid som förordning nr 17, i 1985 års lydelse, var gällande hade, i fråga om senare ändringar av anmälda överenskommelser, enligt "kompletterande anmärkning(ar)" VI första stycket, ett formlost meddelande till kommissionen samma rättsverkan som en anmälan.
  - Förstainstansrättens konstateranden angående fortsatta överträdelser uppfyller inte kraven i artikel 15.2 i förordning nr 17: I denna artikel förutsätts att det har fastställts vilka personer som har agerat i vilken egenskap, för att det berörda företaget skall anses ansvarigt för ett beteende, särskilt vad avser ansvar för culpa. Även vad avser juridiska personer måste det kunna fastställas att en fysisk person har agerat på ett sätt som föranleder ansvar för företaget. Även om man skulle anse att klaganden är ansvarig för samtliga handlingar som begås av personer som agerar inom dess verksamhets- och ansvarsområde, måste det åtminstone fastställas att dessa personer